

9. szám.
Mártius 4-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

(U.)

Venio nunc ad fortissimum virum! Most mutatom be azt az egyetlen *férfiút*, a ki nekem a föld kerektségén parancsol. Mert vagynak ugyan még sokan, a kik nekem parancsolgatnak; csakhogy azokkal én úgy vagyok, mint a schweiczi nemzetőr a kapitányával, kinek ily dorgálására: „mért nem voltál a hadgyakorlaton? mondtam tegnap, hogy eljőjj!” azt felelé vissza: „te mondtad ám, hogy elmenjek; de én *nem mondtam*, hogy elmegyek.” A mit azonban (U.) parancsol, azt oly készséggel szoktam megfogadni, a milyennel csak fogadhatja egy **HONfi**, egy **HON-anya** parancsát. Igen is, ő a nagyérdemű Hon-nak elismert buzgalmu és capacitásu szerkesztője, én pedig ugyanannak szerény alattvalója. S ámbátor nem illenék subalternusoknak az ő principálisaiokról panegyricont írni, mert ez a rossz világ könnyen úgy magyarázhatná a dolgot, mintha itt fizetés-főlemelési remények

volnának mozgásba hozva; azonban már egyszer a keblemből felbuzgó érzelmenek nem állhatok ellent; vagynak dolgok, a mikről a költő azt éneklí, hogy „a korszóbul is kítör és eget kér!” s a mi igazság, az igazság! A Hon nagyon jó lap.

Nem azért, mert a kiadóval némi ismeretségben vagyok; de tessék megnézni! Van abban gazdaság, politika, külföld, belföld, ujság, régiség, regény, utazás stb. vezérczikkeket írnak bele legderekkabb hazafiak, a kik nem pénzért írnak, járatják a legokosabb emberek, s a papirosa is szebb, mint valamennyi lapé a birodalomban.

S nem csak az az érdeme a Hon-nak, a mi benne *van*, hanem még az is érdeme, a mi benne *nincs*! Nincs benne hízelgés, ámtás, dicsekedés, nincs benne polemia, nem veszekedik abban senki se papokkal, se ujságírókkal, se doktorokkal, se színészekkel, se mu-

zsikusokkal, azoknak (U.) mind azt mondja, hogy „a ki idebenn veszekedni akar, az menjen ki!” Hát még a mi lesz benne? hát még a mi lehetne benne! De e két utóbbi thémát jobb ha egyelőre az olvasó fantáziájára bizzuk.

A *Hon* egy szóval tagadhatatlanul ugyanaz a magyarban, a mi a *Patrie* a francziában, de nem ugyanaz, a mi a *Vaterland* a németben.

E naponkint kivéve a vásár- és ünnepnapokat újjászülető óriásnak és alkotója, a mi fentisztelt hazánkfia, ki e hivatásának valóban oly buzgalommal felel meg, minőt e szent ügy megérdemel.

Mikor még más ember a bálutáni krapuláját alaszsa ki, ő már a *hajnalcsillaggal* (Morning Star) ébred, s míg más ifju tudósnak első dolga a kávéházban a tekeasztalhoz sietni, az ő első *golyója* : a „Globe.” Ő ismeri és megtudja becstülni az *időt*, (Times) s nem csak a multakra terjed ki figyelme, hanem még a *jövendőkbe* is belé tekint (L' Avenir; Zukunft.) Délelőtt kihall-

gatja a külső hatalmasságok *hírnökeit* (Wanderer Herald, Botschafter“). Délután a hazaiakat, (Hírnök, Idők tanuja), s mikor más író bizonyosan meglehet találni a *Pressében* (ahol bort mérnek) őt is meglehet találni a *Pressében* (a hol vezércziketeket tálnak), mindenre kiterjedő figyelme egyaránt röpked a legmagasabb régiókban a *sassal* (Orol), valamint a rétek virágaiból mézet szedő „*Északi Méh*-vel, (*Szjevernaja Pcsela*) s midőn mások már rég alunni mentek, az ő látáhatárán még akkor is fenn van a nap (The Sun).

Valóban, az önzésnek legkisebb árnyéka nélkül mondhatjuk, hogy minden hazafi csak akkor teljesítette kötelességeit a haza, az emberiség, az egész világ, az utókor, és saját maga irányában, ha a *Honra*, mint a fentisztelt nagyérdemű barátunk által oly szilárdul szerkesztett lapra, állandóan és folytonosan praenumerál. — Előfizetési föltételek : egész évre 20 forint, fél évre 10 frt. 50 kr. évnegyedre 5 frt. 25 kr. Lehet kezdeni minden hónap elején.

K—s M—n.

Gyémánt eső.

Panaszkodunk, sopánkodunk,
Hogy milyen nagy a szegénység.
Magunk is koldulni megyünk
Ha így növekszik az inség.

Enyhítjük is, a hogy lehet,
Bálokkal és koncertekkel,
Kosztúmben és debardeurrel,
Mert a publikumnak e kell.

S aztán másnap megjelenik,
A sok elvesztett — kereső.
A ki tánczközben lerántott
Egy-egy drága brilliántot! . . .
Valóságos gyémánteső!

K—s M—n.

Az első magyar Ádám.

(Életkép.)

Épen indulni akart már debreczeni országos vásárra a *tekintetes úr*. A könnyű stájerkocsi elé már be volt fogva a négy józan eszű paripa, s bunda és pinczetok elhelyezve az ülésben, fél lába már a *tekintetes úrnak* is fenn a kocsi derekában, a másikat épen akkor méregette,

hogy mi módon ne akadjon bele a sarkantyújával a bekecse szélébe, majd midőn nagyot lép vele; — midőn szemközt rá, csaknem ugyanazon kapunyitásra, egy hintó vendég érkezik, esengős ötös fogattal.

Az érkezők mind meszsze földről jött régi kedves ismerősök, egy-egy régi időbeli táblabiró társ; meg egy hirhedett megyei szónok : aztán meg egy közel atyafi; — de már ma nem lesz a debreczeni vásárból semmi!

A tekintetes úr nagy hirtelen visszaszóllította azt a lábát is a kocsiról, a melyiket már feltette, s sietett kedves vendégei elé.

Azok látva, hogy épen útra készül, szörnyen restelték, hogy ilyen alkalmatlan időben tették látogatásukat; ha tudták volna, be se hatnának.

— Nem múlik azért semmi. Monda a tekintetes úr, őszinte nyájas mosolygással ölelgetve össze egyenkint az érkezőket. Egy kis dolgom lett volna a debreczeni baromvásáron, jármos ökröket akarék venni, a tavalyiakat kihizlaltam göbölyöknek.

Ejnye; ezt már még jobban sajnálták az érkezők. A jármos ökrör választásához nagyon megkivánják a szemes gazda jelenlétét; ez ugyan nagy hiba volt; most látogatóba jönni.

A nagy sopánkodásra előjön a belső szobából egy nyulánk ifju gavallér, kinek még akkor serkedt volna a szakáll az állán, ha az akkori púderes divat szerint ő is le nem borotválta volna onnan, hogy még gyerekesebb kinézése legyen, s miután egy rövid „bon jour”-ral üdvözlé a vendégeket, s miután a tekintetes úr bemutatá őt mint unokaöcsését, azzal a rövid indítvánnyal lépett elő, hogy tudna ő könnyen segíteni a bajon; hiszen ő is helyt állhatna tán urabátyjáért.

A tekintetes úr gúnyos jó kedvvel vágott oda neki:

— Tán biz elmennél helyettem tulkokat válogatni? Nem járnál úgy vele, mint a Vég-helius németje, a ki a kérődző állatoknak a felső fogait vizitálta?

— Nem, szóló nevetve az ifju, oda már nem; hanem elmehetne urambátyám a vásárra, holnap megint itthon lehetne; én az alatt elmulatatnám becses vendégeit itthon, a mig vissza érkezik.

A tekintetes úr nem szólt semmit, csak a fejét csóválta nagy szelíden, mint szokta egy kedves országgyűlési elnökünk, mikor olyan indítványt tesz valaki, a mit nem is szükség jegyzőkönyvbe vétetni.

— Majd elintézek „én” mindeneket.

Azzal odainté az udvaron álló gazda — mindenesét, s kihúzva csizmája szára mellől ezüst nyelű evőkését, így szólt neki:

— Üljön fel kend a kocsira, István, s hajtson be Debreczenbe; ott mutassa meg azt az ezüst nyelű kést a Miska zsidónak, s mondja meg neki; hogy válaszszon ki nekem nyolczvan darab jármos ökröt, a javából. Az árán nem veszünk össze.

A mindenes átvette az ezüst-nyelű kést és elment vele a vásárba.

Óh boldog ezüst idők! a mikor egy ezüst-nyelű evő késre Miska zsidó nyolczvan ökröt hitelezett a földes úrnak, s a földes úr megnyugodott benne, hogy a javából kap, s mind a kettő azon, hogy az árán nem vesznek össze.

Azután újra öszszecsókolóztak a vendégekkel, kik már most egészen meg voltak nyugodva a felől, hogy a véletlenül támadt galiba a legrendesebb úton el van ismét javítva.

Hanem, midőn a szobába beértek s kiki pi-

pára gyújtott volna; akkor következett az elmaradhatlan leczke az uramöcsémnek.

— Kedves öcsém Ádám, tanuld meg, hogy addig nagyon sokat kell még gyarapodnod minden jó tulajdonságokban, a mig azt a tisztességet elvállalhatod, hogy az én úri vendégeim előtt a házi gazdát helyettesítsd, s a ház tisztességét elvállaljad.

Ádám úrfi, az igaz, hogy szeles ifjonezkép volt ismeretes; hanem e szavakra mélyen elpirult, s büszke önérzettel monda:

— Pedig lesz még olyan idő, a mikor a király vendégei is nálam fognak tisztelkedni!

Az öreg urak nem nevelték ki érte, azt mondták rá: „Isten segítsen rá öcsém.”

Két évtized mulva ez ifju, Magyarország első udvari kancellárja volt, *Reviczky Ádám*, a kiről Beöthy azt mondta az országgyűlésen: „nem vitatom, hogy az első magyar emberigazán Ádám volt-e? hanem, hogy az első magyar udvari kancellár: Ádám; az már bizonyos.”

S már ő húsz évvel az előtt, mikor a nagybátyja vendégeit sem bízták még rá, arra gondolt, hogy ezen a magas polczon fog egykor megpihenni!

K—s M—n.

Huszár coniugatió.

Pápay Lajos, a híres nyelvész Pápay Sámuelnek ugyan pápai urod. ügyvédnek fia, rövid ideig tartott huszársága után, elhozott magával az ezredtől egy vén huszárt, kiben a hűség nem hiányzott, csak a jőzanság. Egy izben haza menvén Pápay L., boszusan tapasztalja, hogy vén huszárra ismét leszita magát, „Ittál te? ugymond.” „Itt állok, igen is.”

Katonatiszt aranyajándoka.

Egy kapitány kényesen lépegetve sétált egy szép és gazdag delnővel, egyik vidéki városunk népesebb utcáján, és mikor épen a sétány vasajtóját akarná feltárni, egy szegletből rá leső csonka koldus térdre esik előtte, s a koldusok unalomig ismeretes bőbeszédűségével igyekszik könyörtületre bírni a deli hadfit. Megzavarodott ugyan a kapitán, mert néhány — csak parádén használni szokott — aranyain kívül, mi pénze sem volt, de a nagylelkű irgalmast is akarván játszani, mély és boszus hangnyomattal, (ma hangsulynak mondanák) így nyújtá alamizsnáját, az az: egy szép aranyt a delnő láttára: Ne! ebadta!! A delnő megérté és mosolygott.

Pedellusi tudósítás.

A diákok mindig petulanskodnak. A Galli szüntelen huzgálja hátulról a Ruszkónak a haját; miért ez aztán a mellette ülő Ozmannt üti hátba; pedig az nem bánt senkit, csak aluszik s nem tanulja az angol pensumot; a John meg mindig a két Yankee tesvért veszíti össze; mind a kettőt taszigálja, arra aztán Ábrahám a Dávid hajába kap, Dávid meg az Ábraháméba, s még John biztatja őket, hogy „ne hadd magad.“ Jaj de nagyon rossz fiuk ezek!

Pedellusi tudósítás.

Azután meg neki esnek „bolhát szorítani“ (Ezt úgy hívják diplomatai nyelven a diákoknál) A Galli elkezd tolni a Macaronidest, a Macaronides a Johnt, a John a szegény Polszkyt tolja neki a Ruszkónak; pedig most is össze van szakadva a ruhája; s utoljára is a Ruszkó megint csak a jámbor Ozmantt tolja le a padról; a ki pedig nem csinál semmit, csak aluszik, s nem akar új kötelezvényeket írni. Lehetetlen ezeket a diákokat jobb erkölcsökre szoktatni.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Bizon, sokat meglattuk, a mit nem elhitük volna, hogy megfogjuk latnyi valaha! Latunk Sahr circusaban szamarat, a ki tudos; — latunk elefantot, a ki tajtik pipabul pipazza; — latunk tanczost, a ki fil labon csinalya pirueteket; — latunk kezetlen embert, a ki labaval pingalya portrikat; — latunk mis Pastranat, a ki azirt szip, mert csunya; — latunk Constitutionelle Oesterreichische Zeitungot, a kinek nem kel subventio; — latunk szinisztarsasagot, a kinek mind pupos hata van; — latunk Napoleont, a ki pinzirt kopiazgatya mas irasait; — latunk török kormányt, a ki sajto-szabadsagot proclama-lyá; — söt mig biesi oppositiot is megirtünk. Mi lesz vilagbul?

Hanem most mingyart mondok in valamit, a milyet mingyart soha sem halota senki.

In azt mondok, hogy mingyart tunik segitenyi ezen az altalanos pinzetlensigen orszagban. Hogyan? Igy ni. Agya ki minden ember magarul tiz forintos váltokat „a vista“ : anyit,

menyit megbirja irtike. Ezekel aztan fizetheti kisz pinz helyet Neki megint fizet masik ember maga tizforintos valtojaval „a vista.“ Senki se nem megtilthatya senkinek, hogy váltokat kibocsason akarmekora sumaeskaval. Ilyenforman minden ember papiroost kiad, papiroost bevesz; senki se nem szorul hitelezőre, maga hitelezi maganak; anyi lesz pinz, menyi csak kel, egyik papiroost kieserilünk masikal, mig sem foghatya senki masikra, hogy bankot csinal. Ha inditva nyom elfogadtatik orszag által, kirek magamnak egy kis emlik-szobrocskat — szököktut nilkül.

Apropos! Halota kedves barátom uram, hogy a Lustkandel ur megváltoztata nevit csak „Kandl“-ra; mert miota a Deak Ferencz brochuraja megjelente, azota minden kedve elment a magatul : „ist ihm ale Lust vergangen!“ Nem tudom; azt mongyak.

Adig izz maradok

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

A régi jó időkből.

Kenessey József Szilas-Balháson.

Kevés ember van a miveltebb körökre igényt tartó élők közt, ki néhai Kenessey József urat ne ismerte volna. Én őt ismerem, és magyar Cimonnak neveztem; mert mint a görög Cimon terített asztalánál hívott, és nem hívott vendég helyet talált, úgy az övénel is. Midőn 1831. évben ezt a ritka becsületességű ösz magyar nemeset ismerni kezdtem, jóságos ábrázata tüstént lekötölezett. Egy hibát fedeztem fel benne : „másokat jobban szeretett, mint magát.“ Mintha látnám most is magyar mentében, dolmányban, katonafoltos zsinóros magyar nadrágában, sarkantyus kordován csizmában, vörös mellényben, fodros ingelövel, barátságos képpel fogadni uri vendégeit, s azokat kifogyhatatlan ártatlan élcezel mulattatni, egyszer „Csokonai V. M. majd Mátyási“ régi verseikből idézve fel több sort, — mert ezeknek verseit csaknem könyv nélkül tudta. Nem volt Szilas-Balháson akkor olyan férfiú, olyan ügyefogyott szegény, ki az ugynevezett „Jósep“ urnak jótéteményével nem élt volna. De nem szólok róla többet, pedig megérdemlé, hogy az

ilyen ritka becsületességű magyar nemesnek emléke gránitba vésetnék, attól tartván, hogy szokatlan eltérésem gáncsolthatatik. Az ő életéből, s tréfáiból akarok néhányat megemlíteni.

Mikor J. a gazdag és híres ozorai molnár vadász-kalandjaival egész dél előtt untatná, s ebéd után hazudozásait újra kezdené, megkéré, hogy tőle is hallgasson meg egy furcsa vadász-kalandot.

„Két évvel ez előtt, ugymond Kenessey József, kertészemmel lementem a bikaréten folyó víz felé sneffekre, de egyet sem láttam, — unalmamból a folyó víz színe felett repeső fecskékre löttem, de ugyan akkor, mikor a fecskét találtam, egy kis hal is felveté magát, tehát mind a halat, mind a fecskét találtam, s midőn a vizparton leesett fecskét fel akarnám venni, egy nagy him-nyúl lába akadt kezembe.“ Ez ugy-e különös. J. ur?

Domine spectabilis! Istenügyse nem igaz!

Ejnye canis tota mater! mond Kenessey, én ma egész dél előtt hallgattam hazugságait ellenmondás nélkül, s tőlem ezt az egy hazugságot sem akarja békétürve elhallgatni.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A hal sem szereti azt, a ki őt megérszi; hanem azért, a ki a halat megérszi, mégis szereti a halat.

— — Napoleon azt mondta trónbeszédében, hogy addig nem nyugszik, a míg minden francia írni és olvasni nem tud. Mink kevesebbel is megelégszünk; nálunk elég, ha minden ember olvasni tud. (Már pénzt leolvasni, ugy-e?) Igen is azt.

— — Egyébiránt nem volna az ellen panasz, hogy magyar ember olvasni nem tudna. Szeret is olvasni; csak praenumerálni nem szeret. Az volna aztán a Napoleon, a ki ezt tűzné ki céljává!

— — A bécsiek most azzal vicczelnek, hogy a jövő esztendő milyen boldog lesz az ideihez képest! minden embernek egy *hatossal* többje lesz, mint az idén. (Mint hogy 1866 lesz?)

— — Ezer használt postamárkért egy chinai gyereket! Az esztergomi ujság felhívja a kegyes keresztény hiveket, hogy gyűjtsenek elhasznált postabélyegeket, mert ezer ilyenért kapni Chinában egy gyereket; azokat tehát jámbor missionariusok összevásárolják és fölneveltetik. Hiszen ha csak ez kell! Kár Chináig menni, kaphat kis gyereket itt Pesten is eleget az a kegyes missionarius, még postajegy se kell érte, franco poste restante, vagy gegen Nachnahme, a hogy kívánja; csak győzze neveltetni.

— — Párisban most a *fiakkerek* is indítanak meg egy lapot. Nem kell félreérteni; nem azok az írók, a kik fiakkerek, hanem azok a fiakkerek, a kik irnak, mely kiválólag bérkocsis érdekeket fog képviselni. (Ennek kiválólag érdekesek lesznek a polemiái!) Különösen a városi drabantok elleni alkotmányos védelmi cikkei; nemzetgazdászati értekezései a vitelbér fölemelése felől; a novellák, melyek egy omnibusz belsejében történnek, a pattogó ostorepigrammák, a fűszerezett bonmot-k és a borralalót nem fizető utasok rendreigazítása.

— — Azt mondta Cicero, mikor Caesar munkáját elolvasta a gallus háboruról, hogy a ki még egyszer e tárgyhoz hozzá merne fogni, annak nagyobb elbizakodottsággal kellene birni, mint Caesarnak. Már most hogy Napoleon is megírta ezt a tárgyat, a ki ezt a könyvet meg akarná bírálni, annak nagyobb *hizelkedési* talentummal kellene birni, mint *Cicerónak*.

— — Napoleon trónbeszédjéből azt is megértettük, hogy ezentul a *nem fizető adósokat* nem fogják tömlöczözni. (Hát mivel fogják őket ezután büntetni?) Hát valószínűleg a kisebb vétkekre huszonötöt csapnak, a nagyobbakat pedig simpliciter lenyakazzák.

— — Bécsben az igazi bolondok számára is tartottak bált, Pesten pedig az okos emberek számára „bolondok estélyét.” Mint olvassuk, a bolondok igen okosan mulattak, az okos emberek pedig igen bolondul.

— — Örvedetes tudósítás! Most hallom a masinista komámtól, hogy nála már megrendelték azt az óriási *szeleltető gépet*, amit a 61-iki országgyűlés megszavazott magának, s így az idei is közeledik már. (Mire lesz az a szeleltető gép?) Hát hogy a teremben levő tulságos hőséget mérsékelje. (Azt gondoltam, arra való lesz, hogy a követek beszédeit előre bele teszik megszeleltetni, hogy csak a magva hulljon ki, a polyvája elrepüljön.)

Vizes dal.

Népgazdászati poétái
Jöjjetek Tiszánk partjára,
Vessétek tudós szemetek
A messze száguldó árra; —
Hallgassátok mit zúg a nép
E vízi tragoediára,
A „hivatlan földöntözés”
E szomoru munkájára; —
Nyári aszály idejében
A jó tanács egymást érte,
Igy árvizkor tán magunknak
Kell Pestre fáradni érte, —
E vízi-betegség ellen
Küldjétek egy jó receptet,
Ha sietősen érkezik,
Az még sok vagyont megmenthet, —
Izenjétek, mit kell tennünk,
Ne hagyjatok nyakig úszni —
„Jó lesz-é palaczkokba a
Felesleget szivattyúzni?”

Biczegő Dani.

A jáger diploma.

A diploma a vadászsághoz csak itt volna ; de *Jagd-Licenz*-et nem küldtek hozzá.

Istrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Te, magyarázd meg nekem, mit tesz az a „deficit?”

N. Hát az azt teszi, hogy a magas kormány többet ad ki az országra, mint a mennyit belőle bevesz.

I. Hát azt a *többet* honnan veszi?

N. Fizeti Rotschild.

I. Hát hiszen ez nagyon jól van. Csak hadd költsön ránk.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.